

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-37(3)/13/AgŁ

Warszawa, 1 lipca 2013 r.

DECYZJA DIH-1/37/2013

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Wojciecha Wiercińskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Wojciech Wierciński „Polskie Słodycze” Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe w Poznaniu, od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 7 maja 2013 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.7.2013/53), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ośmiu partii wyrobów czekoladowych – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 24-25, 28 i 30 stycznia 2013 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej „Wielkopolskim WIIH”, w punkcie handlowym w Poznaniu przy Os. Kosmonautów 104 C lok. 23, należącym do przedsiębiorcy Wojciecha Wiercińskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Wojciech Wierciński „Polskie Słodycze” Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe w Poznaniu, zwanego dalej również „stroną”, zakwestionowano oznakowanie ośmiu partii wyrobów czekoladowych o łącznej wartości 114,10 zł (zakupionych według faktury WAT nr 13-FVS/0026 z dnia 16 stycznia 2013 r.), tj.:

- jednej partii czekolady CHATEAU WEISSE CRISP, zawartość netto 200 g, oznaczonej datą „01.08.2013 r.” i nr partii „L57C”, wyprodukowanej przez WIHA GmbH, Postfach

- 1565 D-33780 Hall (made in Germany), w ilości 4 opakowań jednostkowych o łącznej wartości 24,80 zł (6,20 zł/op.),
- jednej partii czekolady CHATEAU HERBE SAHNE, zawartość netto 200 g, oznaczonej datą „01.08.2013 r.” i nr partii „L58H”, wyprodukowanej przez WIHA GmbH, Postfach 1565 D-33780 Hall (made in Germany), w ilości 2 opakowań jednostkowych o łącznej wartości 12,40 zł (6,20 zł/op.),
 - jednej partii czekolady CHATEAU ALPEN SAHNE, zawartość netto 200 g, oznaczonej datą „01.06.2013 r.” i nr partii „P49E”, wyprodukowanej przez WIHA GmbH, Postfach 1565 D-33780 Hall (made in Germany), w ilości 1 opakowania jednostkowego o wartości 6,20 zł,
 - jednej partii batonu MARZIPAN, zawartość netto 100 g, oznaczonego datą „30.04.2013 r. i nr partii „L2118”, wyprodukowanego przez ZENTIS GmbH & Co.KG, D-52070 AACHEN (Germany), w ilości 3 opakowań jednostkowych o łącznej wartości 9,90 zł (3,30 zł/op.),
 - jednej partii czekolady KINDER SCHOKOLADE, zawartość netto 100 g (8 Riegel), oznaczonej datą „13.05.2013 r.” i nr partii „L304LG-01”, wyprodukowanej przez FERRERO D-60524 FRANKFURT/MAIN; Ferrero Österreich A-6020 Innsbruck Ferrero (Schweiz) AG 6300 Zug, w ilości 1 opakowania jednostkowego o wartości 3,50 zł,
 - jednej partii czekolady NUSSBEISSER EDEL-VOLLMILCHSCHOKALADE MIT GANZEN NÜSSEN, zawartość netto 100 g, oznaczonej datą „01.09.2013 r.” i nr partii „C59P”, wyprodukowanej przez WIHA GmbH, Postfach 1565 D-33780 Hall (made in Germany), w ilości 6 opakowań jednostkowych o łącznej wartości 22,20 zł (3,70 zł/op.),
 - jednej partii czekolady ORIGINAL ROMY, zawartość netto 200 g, oznaczonej datą „07.2013 r.” i nr partii „L301”, wyprodukowanej przez HOSTA SCHOKOLADE GmbH & Co.KG, D-74597 STIMPFACH, w ilości 3 opakowań jednostkowych o łącznej wartości 16,50 zł (5,50 zł/op.),
 - jednej partii czekolady CHATEAU TRAUBEN NUSS, zawartość netto 200 g, oznaczonej datą „01.08.2013 r.” i nr partii „N57M”, wyprodukowanej przez WIHA GmbH, Postfach 1565 D-33780 Hall (made in Germany), w ilości 3 opakowań jednostkowych o łącznej wartości 18,60 zł (6,20 zł/op.).

z uwagi na brak jakichkolwiek oznaczeń w języku polskim, co stanowiło naruszenie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, oraz art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”. Oględziny wykazały, że na opakowaniach jednostkowych (w postaci folii polietylenowej lub opakowania tekturowego) tych produktów znajdowały się oznaczenia handlowe w formie trwałego nadruku z informacją dla konsumentów w wersji obcojęzycznej – co udokumentowano w protokole oględzin z dnia 30 stycznia 2013 r.

W dniu 24 stycznia 2013 r. kontrolę prowadzono w obecności osoby zatrudnionej na stanowisku sprzedawcy w punkcie handlowym, która na polecenie kontrolowanego wycofała z obrotu przedmiotowe produkty i opatrzyła je etykietami zawierającymi informacje w języku polskim, po czym ponownie wprowadziła je do obrotu (oświadczenie sprzedawcy jako osoby czynnej w lokalu z dnia 24 stycznia 2013 r. dołączono do akt sprawy).

W dniach 25, 28 i 30 stycznia 2013 r. czynności kontrolne kontynuowano w obecności kontrolowanego, który na powyższą okoliczność złożył oświadczenie, że brakujące etykiety z oznaczeniami w języku polskim pochodziły od dystrybutora zakwestionowanych produktów (dołączone do faktury przy zakupie), które przez jego nieuwagę nie zostały naklejone na ich opakowania jednostkowe (oświadczenie kontrolowanego z dnia 25 stycznia 2013 r. i kopię faktury VAT nr 13-FVS/0026 z dnia 16 stycznia 2013 r., dołączono do akt sprawy).

Ponadto, do akt sprawy dołączono oświadczenie kontrolowanego z dnia 25 stycznia 2013 r., że należy on do grupy mikroprzedsiębiorców.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 30 stycznia 2013 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.7.2013), a szczegółowe dane dotyczące sposobu oznakowania ośmiu ww. partii produktów w protokole oględzin z dnia 30 stycznia 2013 r., do którego dołączono także kopie zdjęć tych produktów. Do treści tych protokołów kontrolowany nie zgłosił uwag.

W związku z powyższym, pismem z dnia 19 marca 2013 r., Wielkopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ośmiu ww. partii produktów, informując również o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i wyjaśniła w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r., że powodem niewłaściwego oznakowania przedmiotowych produktów (stanowiących tylko część produktów znajdujących się w punkcie sprzedaży), była jej nieuwaga. Podkreśliła, że posiadała dowód zakupu (fakturę) i etykiety z informacją w języku polskim (dołączone do faktury przy zakupie od dystrybutora) odnoszące się do tych produktów, które nie zostały naklejone na ich opakowania jednostkowe. Zaznaczyła z jednej strony, że zakwestionowane produkty były umieszczone na półce wystawowej i nie były przeznaczone do bezpośredniej sprzedaży, a z drugiej strony, że produkty te nabyła w ilości minimalnej i wprowadziła je do obrotu po raz pierwszy w celu zwiększenia swoich obrotów. Nadmieniła, że w toku kontroli na opakowaniach jednostkowych tych produktów zostały naklejone etykiety z oznaczeniami w języku polskim. Strona wniosła o umorzenie postępowania administracyjnego i odstąpienie od wymierzenia kary, jako nieadekwatnej do opisanej sytuacji, wskazując przy tym na słabą kondycję finansową jej firmy i nienaganną dotychczasową (kilku letnią) działalność na rynku spożywczym (prowadzoną w kontrolowanym punkcie handlowym od marca 2012 r.).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 7 maja 2013 r. Wielkopolski WIIH wymierzył ww. przedsiębiorcy, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 oraz ust. 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu ośmiu ww. partii produktów, nieodpowiadających w zakresie oznakowania jakości

handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 9 maja 2013 r.

Pismem z dnia 22 maja 2013 r. (wniesionym osobiście w dniu 22 maja 2013 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji. Strona podniosła w uzasadnieniu do odwołania, że organ pierwszej instancji dopuścił się naruszenia zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/20002”, w ten sposób, że wymierzona jej kara pieniężna jest niewspółmierna do stwierdzonego naruszenia, w kontekście stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i zakresu naruszenia, z uwagi na pominięcie przy ocenie stopnia jej zawinienia kilku istotnych okoliczności (tj. wyjaśnień odnośnie pozostawienia przedmiotowych produktów bez oznaczeń w języku polskim, w tym wskazania, że produkty te nie miały być przeznaczone do sprzedaży i omyłkowo nie zostały opatrzone etykietami z oznaczeniami w języku polskim, o czym świadczy fakt, iż etykiety te znajdowały się w punkcie handlowym i zostały naklejone niezwłocznie w trakcie trwania kontroli, a ponadto w ofercie były dostępne inne „zagraniczne” produkty, które posiadały właściwe oznaczenia) i dokonanie błędnej oceny innych faktów, wskazanych w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r. (jako odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania). Dodała, że działalność gospodarczą prowadzi od ponad 17 lat i nie była wcześniej karana z tytułu wskazanego w zaskarżonej decyzji, ani z żadnego innego tytułu. Podkreśliła, że wysokość wymierzonej jej kary, która jest najniższą z możliwych, sięga jednocześnie górnej granicy możliwej do wymierzenia z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Podobnie, jak w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r., zwróciła jednocześnie uwagę, że wymierzenie jej kary w wysokości 500 zł jest dla niej bardzo dotkliwe i może spowodować nieodwracalne skutki dla jej firmy.

Pismem z dnia 5 czerwca 2013 r., Prezes UOKiK poinformował ww. przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta

w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, w myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze, zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizyko-chemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wymagania jakości handlowej dotyczące znakowania środków spożywczych zostały określone w ustawie o jakości handlowej i w ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Oznakowanie środka spożywczego, w myśl art. 45 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, obejmuje wszelkie informacje w postaci napisów i innych oznaczeń, w tym znaki towarowe, nazwy handlowe, elementy graficzne i symbole, dotyczące środka spożywczego i umieszczone na opakowaniu, etykiecie, obwolucie, ulotce, zawieszce oraz w dokumentach, które są dołączone do tego środka spożywczego lub odnoszą się do niego.

Artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu, zgodnie z art. 6 ustawy o jakości handlowej, są oznakowane (ust. 1), zaś wymóg znakowania w języku polskim nie dotyczy artykułów rolno-spożywczych przeznaczonych do wywozu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 4).

Środki spożywcze wprowadzane do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w myśl art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, muszą być oznakowane w języku polskim. Środki spożywcze mogą być ponadto oznakowane w innych językach.

W niniejszej sprawie, wyniki kontroli (opisanej w protokole kontroli i protokole oględzin z dnia 30 stycznia 2013 r.) przeprowadzonej w punkcie handlowym, należącym do przedsiębiorcy Wojciecha Wiercińskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Wojciech Wierciński „Polskie Słodycze” Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe w Poznaniu, przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH, dały podstawę do stwierdzenia, że wprowadzone do obrotu osiem ww. partii wyrobów czekoladowych o łącznej wartości 114,10 zł (zakupionych według faktury WAT nr 13-FVS/0026 z dnia 16 stycznia 2013 r.) nie spełniało wymagań określonych w art. 6 ust. 4 ustawy o jakości handlowej i art. 48 ust. 2

ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, z uwagi na brak jakichkolwiek oznaczeń w języku polskim.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu osiem ww. partii produktów są artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi w zakresie oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej i skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 500 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Wobec powyższego, Wielkopolski WIIH wymierzył w drodze decyzji z dnia 7 maja 2013 r. powyższą karę Wojciechowi Wiercińskiemu, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Wojciech Wierciński „Polskie Słodycze” Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe w Poznaniu, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził przedmiotowe produkty do obrotu.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła, że organ pierwszej instancji dopuścił się naruszenia zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w ten sposób, iż wymierzona jej kara pieniężna jest niewspółmierna do stwierdzonego naruszenia, w kontekście stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz zakresu naruszenia, z uwagi na pominięcie przy ocenie stopnia jej zawinienia kilku istotnych okoliczności (tj. wyjaśnień odnośnie pozostawienia przedmiotowych produktów bez oznaczeń w języku polskim, w tym wskazania, że produkty te nie miały być przeznaczone do sprzedaży i omyłkowo nie zostały opatrzone etykietami z oznaczeniami w języku polskim, tym bardziej, że etykiety te znajdowały się w punkcie handlowym i zostały naklejone niezwłocznie w toku kontroli, a ponadto w ofercie były dostępne inne „zagraniczne” produkty, które posiadały właściwe oznaczenia) i dokonanie błędnej oceny innych faktów, wskazanych w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r. (jako odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania). Dodała, że działalność gospodarczą prowadzi od ponad 17 lat i nie była wcześniej karana z tytułu wskazanego w zaskarżonej decyzji, ani z żadnego innego tytułu. Podkreśliła, że wysokość wymierzonej jej kary, która jest najniższą z możliwych, sięga jednocześnie górnej granicy możliwej do wymierzenia z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Podobnie, jak w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r., zwróciła jednocześnie uwagę, że wymierzenie jej kary w wysokości 500 zł jest dla niej bardzo dotkliwe i może spowodować nieodwracalne skutki dla jej firmy.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, należy zauważyć, że w świetle art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Należy podkreślić, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej – stanowiący podstawę prawną zaskarżonej decyzji – uprawniał organ pierwszej instancji do wymierzenia kary pieniężnej w granicach wyznaczonych tym przepisem, a więc w wysokości od 500 zł do 570,50 zł (5 x 114,10 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać

uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej ośmiu ww. partii produktów o łącznej wartości 114,10 zł. Stronie wymierzono karę w wysokości 500 zł, a więc w wysokości minimalnej, określonej ustawowo.

Należy zauważyć, że z całości zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, organ pierwszej instancji uwzględnił w sposób prawidłowy wszystkie przesłanki wymienione w art. 40a ust. 5 tej ustawy (tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia strony, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów), a także kierował się ogólnymi zasadami wyrażonymi w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002. W ocenie Prezesa, przy wymierzaniu kary najniższej z możliwych, powyższe przesłanki nie mogły mieć jednak większego znaczenia.

Odmienne niż stara się wykazać strona w odwołaniu, wydając zaskarżoną decyzję, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę również wyjaśnienia strony złożone przy piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r., co znajduje wyraz w uzasadnieniu do tej decyzji.

Podniesione przez stronę w odwołaniu (jak i w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r.) na uzasadnienie zgłaszanych zarzutów okoliczności, że zakwestionowane produkty omyłkowo nie zostały opatrzone etykietami z oznaczeniami w języku polskim (tym bardziej, iż etykiety te znajdowały się w punkcie handlowym i zostały naklejone niezwłocznie w toku kontroli, a ponadto w ofercie były dostępne inne produkty pochodzenia zagranicznego, które posiadały właściwe oznaczenia), oraz że nie była ona wcześniej karana przez organy kontroli – wbrew jej przekonaniu – nie może oznaczać, że strona zostaje zwolniona z obowiązków określonych w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, który stanowi, że podmioty działające na rynku spożywczych zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Wprowadzając do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej osiem ww. partii produktów, strona nie dochowała tego obowiązku. Jak wynika z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, każdy, kto wprowadza do obrotu nieodpowiadające jakości handlowej artykuły rolno-spożywcze, podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Obrotem, stosownie do art. 3 pkt 4 tej ustawy, są czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, czyli czynnością jest „wprowadzenie na rynek”, które zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją oznacza „posiadanie żywności w celu sprzedaży z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję lub inne formy dysponowania”. W niniejszej sprawie, strona posiadała wskazane w decyzji organu pierwszej instancji produkty w celu sprzedaży, a więc wprowadziła je do obrotu, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Nie można podzielić poglądu strony wyrażonego w odwołaniu (jak i w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r.), że zakwestionowane produkty nie były przeznaczone do sprzedaży. Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie podstawą do wymierzenia kary pieniężnej były ustalenia kontroli opisane w protokole kontroli i protokole oględzin z dnia 30 stycznia 2013 r. Z treści

protokołu kontroli wynika, że w dniu 24 stycznia 2013 r. kontrolę prowadzono w obecności osoby zatrudnionej na stanowisku sprzedawcy w punkcie handlowym, która na polecenie strony wycofała z obrotu przedmiotowe produkty i opatrzyła je etykietami zawierającymi informacje w języku polskim, po czym ponownie wprowadziła je do obrotu, a w dniu 25, 28 i 30 stycznia 2013 r. czynności kontrolne kontynuowano w obecności strony, która złożyła na powyższą okoliczność oświadczenie, że brakujące etykiety z oznaczeniami w języku polskim pochodziły od dystrybutora tych produktów (dołączone do faktury przy zakupie) i przez jej nieuwagę nie zostały naklejone na ich opakowania jednostkowe. Należy dodać, że produkty te zostały zakupione od dystrybutora w dniu 16 stycznia 2013 r. (według faktury VAT nr 13-FVS/0026). Szczegółowe dane dotyczące sposobu oznakowania ośmiu ww. partii produktów zostały opisane w protokole oględzin z dnia 30 stycznia 2013 r. Należy podkreślić, że strona nie odmówiła podpisania tych protokołów, ani też nie zgłosiła do nich uwag. Nie zanegowała więc w istocie ustaleń faktycznych opisanych w tych protokołach.

W świetle powyższego, należy stwierdzić, że zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji postanowień art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, dotyczących zasady proporcjonalności, w kontekście oceny wysokości kary za naruszenie prawa żywnościowego, nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Prezesa UOKiK, wymierzona kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były tylko środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, było słuszne i zgodne z prawem.

Odnosząc się do argumentu strony, iż wymierzenie jej kary w wysokości 500 zł jest dla niej bardzo dotkliwe i może spowodować nieodwracalne skutki dla jej przedsiębiorstwa (z uwagi na bardzo małe dochody osiągnięte z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej), Prezes UOKiK informuje, że przesłanka wielkości obrotu osiągniętego przez stronę w roku 2012 (a nie dochodu) została wzięta pod uwagę przy ustalaniu wysokości sankcji, zgodnie z dyspozycją art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, a kwestia sytuacji ekonomicznej strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w spłacie należności publiczno-prawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,

- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Wojciech Wierciński
Os. Kosmonautów 104 C lok. 23
61-642 Poznań
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Poznaniu
3. a/a